

כאשר ריחות אייר בפתח

הזכרון חי בלבנו תמיד - לא רק כּאשר מתקרבת הצפירה ומדליקים
את הנר והאבוקה / ולא רק אז, כי כל חיל - שאיננו - מנצח
אצלנו בכל רגע, בכל דקה / הזכרון הרי הולך אתנו לכל מקום...
נמצא תמיד בלב... אף פעם אינו הולך לישן... / אכל כּאשר דגלי
העצמאות מתנופפים ברוח, הוא שוב עולה למקום הראשון /
ושוב, פותחים את המחסן... מנקים את השבילים... מרעננים את
הפרחים... פותחים את השערים... / ושוב, פן שוב, נותנים את
הכבוד ומצדיעים לאלה שבשורות ובטורים / מכינים את הבול...
מטביעים את המדליה... מתכוננים לטקס... והתזמרת משננת את
התווים... / וברגע אחד, כּאשר הדגל והפרח על הקבר - פתאום כל
העוסקים בכאב הזה כל כּף קרובים / הרי בעסוק הזה, שנע כל
הזמן בין הדמעות ומודעות האכל והמסע החוזר אל בית הקברות /
ואחר כּף באלף פרחים קטנים שבין ההנצחה לבין אותיות
העופרת והנרות / בעסוק הזה, שכל כּף דורש את הלב והחסן
והאהבה והדאגה לכל פרט - גדול וקטן / שנוגע, כל רגע, במות:
במי שגלקח לעולמים ותמיד חי, במי שנשא ומשהו בו מת כי את
היקר לו ביותר נתן / אכל בימים שכאלה, כּאשר ריחות איר בפתח
והשמש מבצבצת בין ענפי הברוש והארן / בלנו יחד, עומדים דם
ומורידים את הדגל לחצי התרן / וכלנו יחד כדי לתת לצופלים

עוד כבוד - עוד כבוד אחד אחרון / וכלנו יחד, כדי שבְּיָמֵינוּ האלה
שוב ננציח - להם ולמשפחות - את הזכרון / כלנו יחד חליה אחת
בשרשרת ההיסטורית שמחברת בין השואה לתקומה / וכלנו יד
אחת שמלטפת את הכאב והגעגועים והפצעים שלא הגלדו מתוך
המלחמה / וזרעת את הפרחים הרעננים של המחר, שהבטיחו
לנו הנופלים, ומפריחה את צפורי האור והנחמה / וכלנו - כל אחד
בחלקת האלהים הקטנה שלו... כל אחד בשליחות ובמצוה... /
כלנו, בימים האלה, מאירים את האפלה ומשיבים למשפחת
השכול יד של אהבה //

וירגע אחד לזרקה לרגע אחד אחד יכול היה כל חלל להביט מעבר
לאבן הכבדה ולארון / הוא היה רואה אותנו שם. אותנו, שאף
פעם לא נתן לשכח את הזכרון //

למפגש של כל העוסקים בהנצחה וביזכרון ביום הזיכרון וביום העצמאות תשס"ג
כ"ב בסיוון תשס"ג, 22 ביוני 2003

מעוטר בסרט שחור

ימי השמש מתארכים, וכך הצל שנה מאחורי ברושים וארנים -
וגדר של אבן / ימי השמש מתארכים - וכך האהבה שלנו, החסרה
והכואבת / ובכל שנה, כאשר הרדיו שר ומנגן פזמון כל כך נוגע...
כל כך ישראלי... / ומעלינו - ברוח של איר, על עמודי חשמל -
רוקדות בגאונה שורות-שורות של דגלים / אנחנו שוב עומדים אל
מול מסדר הנצח - עומדים אל מול שורת השכול / ומביטים באותיות
העופרת - בשם ובתאריך שנצטרבו בלב בדיו שחור / ומרפינים ראש
אל ש"נפל בקרב... "אל ש"נפל בעת מלוי תפקידו..." / וכל אחד
אוהז בנו, ואנחנו - כמו פעם - מדברים אתו... מחבקים אותו...
אוהזים בידו... / ואומרים לו: נכון, התדר נותר יתום... בבית נשארה
רק תמונה... ובלב ככה האור... / אבל במיחד לפני ההורה והזקוקים
של העצמאות - באנו אליה. לזכר //

באנו אליה... ואליה... גם אליה... באנו אל כל העומדים מולנו
במסדר / באנו לומר לכל אחד: אתה חסר לנו... משמחתה של
ישראל אתה נעדר... / אבל אתה איננו - ורק בלב שלנו נותר
חלל / ואפלו שאינה רואה עוד בית נבנה... עוד ילד נולד... עוד
חרש עולה ומלכלב... עוד שביל בארץ שנסלל... / אתה מלנה
אותנו לכל מקום... אתה נמצא בכל מצב... אתה אתנו - כשאנחנו

ערים וישנים... / וככה זה תמיד, וכך בכל שנה כשמדינת ישראל
מוסיפה לעצמה עוד שנה למנין השנים / אבל עכשו, לפני שנבוא
לומר "זכור...". לפני שנאמר שוב "יתגדל ויתקדש...". לפני
שהחזן יקרא "אל מלא רחמים..." / באנו אל השביל הזה... אל
האבן שבין טורי הלוחמים... / באנו אליך - לפני שבכפר העיר
ידלק האור... / ולצדך נניח את הדגל בחצי התרן מעטר בסרט
שחר / ונזכר //